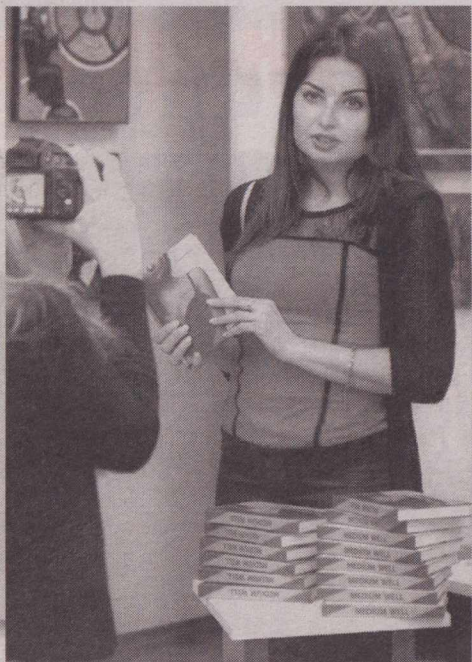
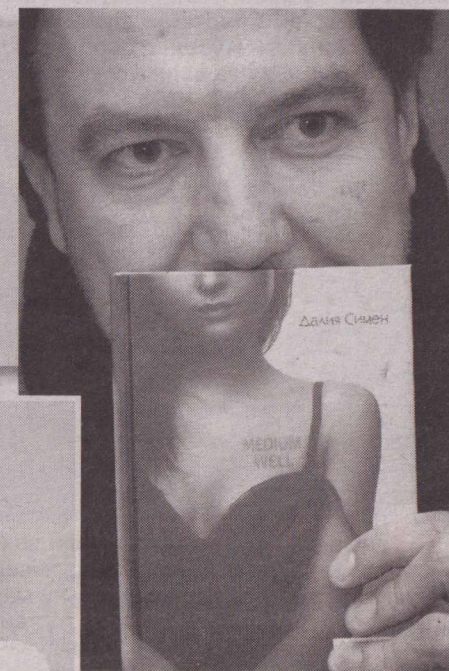

ПРИСТРАСТІ ВІД ДАЛІЇ СІМЕН СТУПЕНЮ ПРОСМАЖЕННЯ «MEDIUM WELL»

Попри те що перша книжка Далії Сімен (Юлії Семенової) писалася рівнянкою і у Рівному, «Medium well» називають новітнім жіночим романом європейського виробництва. Книга вийшла в кінці минулого року у київському видавництві «Саміт-книга», але вже встигла пройтись табунами мурашок по шкірі читачів і читачок із різних читацьких кіл. Дехто відчув справжній стрес від знайомства з цими жіночими історіями, дехто дивується особливому психологічному – не жіночому тексту, критики ж відзначають космополітичний світогляд та кінематографічне бачення письменниці. Про те, як насправді писався дебютний роман Далії Сімен, що спонукало, надихало і гальмувало, – наша розмова з самою авторкою – чарівною, яскравою і загадковою Юлією Семеновою.

Юлія розповідає, що до книжки увійшли три абсолютно не пов'язані між собою історії, у центрі яких сучасні українські жінки з їхніми залежностями, пристрастями, одержимістю, любов'ю і життєтворчістю. Події відбуваються в Україні. І попри те що книжка російськомовна, читач має вгадувати там українські міста, зокрема Київ, атмосфера та енергетика якого є доволі помітною. Ці історії писалися протягом останніх п'яти років, і перш ніж скластися у книжку, були багато разів прочитані і перечитані в рукописах. Коли ж люди почали просити передати далі, питати, чи є ще щось подібне почитати, Юлія зрозуміла, що треба видавати.

- У мене давно щось таке се-

Всі історії, як і образи у романі збірні, додає авторка. Тобто таке в принципі може бути, але, напевно, ще не було. Єдине, що дійсно було взяте з реального життя, - це деякі слова і навіть словосполучення, використані в діалогах. Юлія зізнається, що «грішить» таким підгляданням, і коли сказала про це одному знайомому, в якого «вкрала» висловлювання, він розсміявся, зауваживши, що насправді - не одне.

- Тобто це якісь вислови, які мали для мене серйозне емоційне забарвлення, я їх підставляла в зовсім інші ситуації - мабуть, мені треба було їх так добре переосмислити, зрозуміти, навіщо мені це сказали чи навіщо хтось комусь це сказав, і воно гарно вписалось у книжку. Зрештою діалоги - вони мають

Важливо, щоб цю книгу читали, і якщо говорити про якусь маркетингову стратегію, то є люди, які просувають самі себе, а є інша стратегія – просування самого продукту. Мені в моєму випадку цікавіше друге.

Крім цього, я не хотіла жодної асоціації зі мною, тому що ми накладаємо дуже багато стереотипів на людей, і коли там є моє фото, і відомо, де я живу, я не впевнена, що читач це правильно сприйматиме. Тобто це

ріальне народжувалося в голові, але я дуже відходила від сюжету, тобто думалося одне, а герої робили щось зовсім своє. Багато чого крутилося в голові, якісь образи самі собою з'являлися, але в першу чергу хотілося описати якийсь чуттєво-емоційний стан, - розповідає Юлія про народження своїх історій. - І зрештою це не так важко жінці писати про жінок, про любов (посміхається - ред.) З іншого боку, чоловіки читають масово і кажуть, що це чоловічий роман. Ну так склалося, чомусь любовні романи зазвичай називають жіночими, є якась така класифікація.

- Чи є у цих історіях щось автобіографічне?

- Автобіографічного взагалі немає нічого, усі співпадіння, яка кажуть, випадкові, я навіть намагалася вибирати якісь імена, які у мене ні з ким не асоціюються, щоб не заплутувати себе. Тому що буває ім'я несе якусь енергетику, можна якісь випадкові риси надати герою, а він має бути не таким. Тобто це абсолютно вдумані персонажі. Але, звичайно, писала про те, що я можу собі уявити, що приблизно в моєму полі зору.

Щоправда, були деякі ідеї, які провалилися, - посміхається Юлія. - Хотілося підняти якісь складніші теми, але... Наприклад, в одній із цих історій такий собі любовний трикутник, де є чоловік, його племінник і сестричка жінка, а мав бути батько й син. Але я зрозуміла, що не потягну цієї теми, я погано знаю, як батько й син могли би впоратися із такою проблемою і як вони взагалі спілкуються. Хоча у мене і є брат. Все одно пишеш те, що буде виглядати натуралістично.

бути такі - живі, - додає Юлія.

Попри те, що історії у книжці не мають ніякого сюжетного зв'язку, фінали всіх трьох доволі печальні. Але, за словами авторки, для неї - в дечому життєствердні, тобто це такий фінал, після якого починається щось абсолютно нове.

- Це повністю віджитий кусок життя, повністю переосмислена історія самих героїв. Якби ці герої були справжніми, в принципі нічого поганого з ними не сталося. Але сумно... Тобто їх перевертає повністю, часом навіть не впізнаєш їх, але все це дуже логічно, тобто звичайні люди теж таким чином еволюціонують.

- Розкажи про назву і обкладинку книжки.

- Назва - метафорична. Тобто «Medium well» це як ступінь прожарки стейку, і я вже знала, де буде розміщена ця назва на обкладинці, коли придумала її. Мені сподобалась ідея, що там, де в дівчини серце - цей напис буде виکارбувано. Тобто говоримо про те, що це такий собі ступінь пристрасті - серце прожарюється або трошки, або середньо, або сильно. У мене це звичайна середньостатистична жінка, яка зупинилась на тому, що її серце просмажене посередині.

- У тебе доволі філософський погляд на жіночі пристрасті...

- Трохи є, але швидше загалом це погляд на все, що може трапитися між жінкою і чоловіком і взагалі - між жінками і чоловіками, на різні стосунки, на любов і на дружбу. Тобто спочатку шукаєш якісь речі, які можуть тебе особисто або читача шокувати, тому що хочеться

про це подумати, а не тому, що ти хочеш когось шокувати. В житті при таких ситуаціях люди можуть мати якусь безкінечну образу – на життя, на інших людей, а якщо ти пишеш якусь історію, то ти все-таки хочеш докопатися: чому так сталося, хто міг опинитися на такому місці...

І виявляється, що будь-хто з героїв міг опинитися в якійсь брудній ситуації, вони могли помінятися місцями. Все це філософія життя і любові.

- Що переважає у твоїх текстах – дія, сюжетність чи почуття, внутрішнє життя героїв?

- Всі тексти дуже дієві і дуже швидкі. Тобто якщо спочатку мої знайомі критики трохи гальмували і просили зупинитися в деяких частинах тексту, бо, мовляв, десь тут хочеться побути довше, відчути по-іншому... А я так не вмю писати, мені треба, щоб усе дуже динамічно розвивалося. Втім, саме в цих текстах, я думаю, що воно все гармонійно, хоча є тексти, де дійсно треба було би пригальмувати.

- Спілкуючись з автором, завжди хочеться спитати про його таємниці творчого процесу... В якому стані тобі найкраще пишеться?

- Найкраще мені допомагають якісь сильні почуття і відчуття, коли мозок знаходиться в якомусь стресі, а найкращий стрес – це якась свіжа закоханість чи захопленість, «зміна клімату». Коли дуже інтенсивно працює голова. Грубо кажучи, це стан

зміненої свідомості – в ньому пишеться найкраще. В якомусь розслабленому стані я точно нічого не напишу. Я можу змусити себе працювати, робити якісь необхідні речі, але щоб писати, потрібно бути в серйозному тонусі.

- Ти вільно володієш і українською, і російською мовами, але книжка вийшла російськомовна...

- Так склалося, що писати мені дійсно простіше російською. Я зробила цей висновок, коли вже багато попрацювала на обох мовах, при чому це були різні тексти – і художні, і публіцистика, і якісь листування. Мені вистачає запасу слів українською, але мої конструкції мені іноді не подобаються, хочеться над ними працювати і переписувати їх. Мабуть, тому що я начиталася в дитинстві російських перекладів європейської літератури – у нас вдома була велика бібліотека, і я на них виросла. Тому у мене і бачення таке, що це у мене українська і європейська книга російською мовою - я знаю, що так може бути, адже є стільки перекладів, значить так буває. Російська література - вона зовсім інша, там інша енергетика.

- У письменницькій та журналістській спільноті багато хто здивувався, зрозумівши, що Далія Сімен це і є Юлія Семенова. Чому псевдонім?

- Це мав бути такий універсальний псевдонім. Мені хотілося, щоби про мене якомога менше йшлося в цій книзі, якщо сприймати її як якийсь продукт.

такий мій особистий задум – що люди знайомляться з текстом, а потім знайомляться зі мною. Ну звісно, так воно в чистому вигляді не буває, тому що дуже багато моїх знайомих читають цю книгу, але це допомогло мені переконатися в тому, що я права. Тому що вони читали і казала – це не твоє, це не ти, тобто у них відбувався якийсь розрив шаблону. А навіщо мені, щоб цей розрив відбувався у людей, яких я навіть не знаю. Хай краще люди уявляють собі письменницю як їм уявляється, мені здається, що тут має бути особисте бачення читача.

- Чого твоїм шанувальникам варто очікувати від тебе далі?

- Такого плану поки що нема нічого. У мене було дві історії і оце для книжки дописала третю. Поміж тим були якісь експерименти, детективи, якісь містичні історії... І наразі я хочу завершити редагування багатьох тих текстів, які лежать недороблені, але я вже знаю, що я там маю переробити. Дещо нове хочу спробувати в такому ж стилі, пишу короткі оповіданнячка, словом, намагаюся тримати себе в тонусі. І якщо буде наступна книжка, то напевно це буде збірка десь такого самого формату, адже у мене вже є якась своя форма, від якої я не можу відступити. Коли я стараюся писати довші тексти, вони у мене можуть дуже несподівано завершуватись. Намагаюся коротші – вони все одно подовжуються до певного розміру. Але стовідсотково це буде про любов, про стосунки. Навіть якщо це буде детектив, без любовної лінії не обійдеться.

Ангеліна НЕПОМНЯЦА
Фото Олександр ШАХМАНЦІР